

Τὸ ἀπὸ τοῦ ὤμου μέχρι τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς διήκον
τμήμα τοῦ μανικίου. Ἀντίθ. κατωμάνικο.

άπανωμαξιλλαρο τό, Ἀθῆν. Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. μαξιλλάρι.

1) Τὸ ἐπάνω προσκεφάλαιον Θήρ. Ἀντίθ. κατωμα-
ξιλλαρο. 2) Τὸ κάλυμμα τοῦ προσκεφαλαίου Ἀθῆν.

άπανωμάσελλο τό, ἀμάρτ. ἄπανωμάσελλο Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. μασέλλα.

Ἡ ἄνω σιαγών: Τὸ ἄπανωμάσελλο τοῦ γαϊδάρου μας
εἶναι προσημένο.

άπανωμερζά ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) — Λεξ. Δημητρ.
άπανωμερία Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. μερζά.

1) Τὸ ὑψηλότερον ἢ ὀρεινότερον μέρος τόπου τινὸς
Πελοπν. (Λακων.): Πῆγα ἔς τοὺς ἄπανωμερζές νὰ δῶ γιὰ τὰ
ζῶα μου. 2) Ἐξέχουσα θέσις, πρωτοκαθεδρία Πελοπν.
(Ἀρκαδ.) — Λεξ. Δημητρ. 3) Ἐπιρρηματ., εἰς τὸ ἐπάνω
μέρος Πελοπν. (Ἀρκαδ.): Πῆγαινε ἄπανωμερζά.

άπανωμέρη τά, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ πληθ. τοῦ οὐσ. μέρος.

Τὰ ὑψηλά, τὰ ὀρεινὰ μέρη: Ἄσμ.

Ἄνοιξε, μάννα μ', ἄνοιξε νὰ σοῦ πῶ ἄνα χαδέρι,
ποῦ τό φερε ἀ' ἀδέρφι μου ἀπὸ τ' ἄπανωμέρη.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπαναμέρη καὶ ὡς τοπων. Κρήτ.
(Ἡράκλ.)

άπανωμερίτης ὁ, Κρήτ. Κύθηρ. Παξ. Πελοπν.
(Ἀρκαδ.) ἄπανωμερίτης Κρήτ. Νίσυρ. Παξ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄπανωμερζά ἢ ἄπανωμέρη καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ίτης.

1) Ὁ κατοικῶν εἰς τὸ ὑψηλότερον ἢ ὀρεινότερον μέρος
τόπου τινὸς ἐνθ' ἄν.: Ἡρθαν οἱ ἄπανωμερίτες Ἀρκαδ. Ἀντίθ.
κατωμερίτης. 2) Ἀλλοδαπός, ξένος, ἰδίᾳ ὁ ἐκ βορείων
μερῶν καταγόμενος Κρήτ. Σύμ.

άπανωμερούσις ὁ Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄπανωμερζά ἢ ἄπανωμέρη καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ούσις.

Ὁ κάτοικος τῆς βορείου Χίου. Συνών. ἄπανω-
χωρούσις.

άπανωμίγομο τό, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. μιγόμεν.

Τὸ φορτίον τὸ τιθέμενον ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ σάγματος
μεταξὺ τῶν ἐκατέρωθεν βαρῶν. Συνών. ἄπανωγόμαρο.

άπανωμύλι τό, ἀμάρτ. ἄπανωμύλι Πελοπν. (Βούρ-
βουρ.) ἄπανωμύλ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. μύλι.

1) Αὐλακωτὸν ξύλον προσηρμοσμένον εἰς τὸ στόμιον
τοῦ δοχείου τοῦ ἀλέσματος, διὰ τοῦ ὁποίου καταρρέει
τοῦτο εἰς τὸν μύλον Στερελλ. (Αἰτωλ.) 2) Ξύλον κυκλο-
τερὲς προσηρμοσμένον εἰς τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν τῆς ἄνω
πέτρας τοῦ μύλου φέρον ἐγκοπὰς Πελοπν. (Βούρβουρ.)
Στερελλ. (Καλοσκοπ.) 3) Ἡ ἄνω πέτρα τοῦ μύλου
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπανάρι 1.

άπανωπαγίδα ἡ, ἀμάρτ. ἄπανωπαῖδα Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. παγίδα.

Κατὰ πληθ., αἱ ἐνθεν κάκειθεν δύο ἀνώτεραι πλευраὶ
τοῦ σάγματος. Συνών. ἄπανωψάθι.

άπανωπέζουλλο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἄπανου-
πέζουλλο Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. πεζούλλι.

Ἐκ τῶν ἐπαλλήλων ἐπιπέδων εἰς τὰ ὅποια ἔχει διαί-
ρεθῇ ἀμπελῶν ἢ ἀγρὸς εὐρισκόμενος ἐπὶ ἐπικλινούσιν ἐδά-
φους τὸ κείμενον εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος ἐνθ' ἄν.: Σ' τ' ἄπα-
νουπέζουλλο φ' τέψαμαν τ' κίρασά Ζαγόρ.

άπανώπετρα ἡ, Κρήτ. (Σέλιν. κ. ἀ.) Σέριφ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. πέτρα.

Ἡ ἄνω πέτρα τοῦ μύλου. Συνών. ἀπανάρι 1.

άπανωπέτσι τό, ἀμάρτ. ἄπανωπέτσι Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. πετσι.

Ὁ ἄνω φλοιὸς τοῦ ἄρτου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄπανω-
καύκαλο 1.

άπανωπιθάκι τό, Κάρπ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄπανωπίθι.

Μικρὸς πίθος: Αἰνιγμ.

Ἐν ἄπανωπιθάκι, | ἔχει δογὸ λογίῳ κρασάκι
(τὸ φόν).

άπανωπίθι τό, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. πίθος.

Πίθος μέγας: Ἀνελιδιᾶ τ' ἄπανωπίθι (ἀναδίδει ὑγρασίαν).

άπανωπίστι τό, ἀμάρτ. ἄπανωπίστι Ἀθ. ἄπανου-
πίστ' Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἄπανωπίστρι Ἀθ. ἄπανουπίστρ'
Μακεδ. (Χαλκιδ.).

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. πιστιά. Ὁ τύπ.
ἄπανωπίστρι κατ' ἐπίδρασιν τοῦ οὐσ. καπίστρι.

Ἱμάς περιθέων τοὺς γλουτοὺς τοῦ ζῖφου ἀπὸ τῆς μιᾶς
πλευρᾶς τῆς πιστιάς εἰς τὴν ἑτέραν.

άπανωπλάκι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. πλάκα.

Πλάξ κειμένη ἐπὶ ἄλλων πλακῶν: Ἄσμ.

Κάνει τὸν ἄδην ἄλογο, τὴ δλάκα κάνει σέλλα,
τ' ἄπανωπλάκια τῷ δλακῷ σκάλες καὶ χαλινάρια.

άπανωπόρτι τό, Ἀμοργ. Κρήτ. ἄπανωπόρτι Κρήτ.
ἄπανουπόρτ' Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. πόρτα. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Σομ.

Τμήμα τῆς θύρας πρὸς τὰ ἄνω ἀνοιγόμενον, ὅταν διὰ
ψῦχος ἢ ἄλλον λόγον δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μείνῃ ὅλη
ἡ θύρα ἀνοικτή. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Νάξ. (Φιλότ.)

άπανωπροίκι τό, σύνθηθ. ἄπανουπροῖκ' Ἡπ. (Ζαγόρ.)
ἄπανωπροῖκιν Χίος (Καρδάμ.) ἄπανωπροῖκι Θήρ. Κρήτ.
Χίος ἄπαν' προῖτ' Λέσβ. ἄπανουπροῖκ' Λέσβ. ἄπανω-
προῖκι Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ἡπ. Κύθηρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.
Γέρμ. Μάν. Οἰν.) Ρόδ. ἄπανωπροῖτσι Ἀθῆν. (παλαιότ.)
ἄπανουπροῖκι Θράκ. (Κομοτ.) ἄπανουπροῖκ' Ἡπ. (Ζαγόρ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. προῖκα ἢ
προῖκ'.

1) Χρῆμα ἢ πρᾶγμα διδόμενον εἰς τὸν γαμβρὸν πέραν
τῆς συμπεφωνημένης προῖκός, ἐξώπροικον, παράφερον
σύνθηθ.: Πῆρε προῖκα καὶ ἄπανωπροῖκι σύνθηθ. Ἡρτεν ὁ χρὸ-
νος βίσεχτος κ' ἐφάγαν καὶ τὰ προῖκα καὶ τ' ἄπανωπροῖκα
Χίος Ζήται' ἄπανουπροῖκ' οὐ γαμπρός, ἀλλὰ δὲν τῶδονκαν
Αἰτωλ. Ἡ νύφ' μας ἔφρι καὶ πούλλα ἄπανουπροῖκα Ζαγόρ.
|| Παροιμ. Ὅσα σοῦ δώσῃ ὁ διάολος τὰ παίρνει ἄπανωπροῖκι
(τὰ πονηρὰ κέρδη φέρουν ζημίαν, διότι ἀποδίδονται πολλα-
πλασίως) Κεφαλλ. Ἡ γραῖ δὲ δό' ῥιπίζε νὰ παδρευτῇ καὶ ἀπα-

